

Andra generation

Vad bra svenska du talar
Vet din pappa vad du gör
Hur länge har du bott här
Vart kommer du ifrån egentligen
Huvudet på sne oftast vänlig blick
Känner hur det sticker till, gör ont
Jag är inte som du
Munnen torr, slickar mig om läpparna
Jag är på väg härifrån

Min mamma säger att hon dog för oss
Min pappa säger att han slet för oss
Min farmor säger att vi har blivit som de
De andra säger åk hem
Min lärare säger att jag är svensk
Någon annan rättar läraren och säger
Jag är andra generationens invandrare
Känner hur det sticker till, gör mindre ont
Ni vill bara ha mig här när jag är som ni

Jag frågade min mamma varför hon kom hit
Hon rynkade på pannan och sa
Vad menar du
Min pappa säger att han gav upp allt för oss
När kommer han få betalt för allt han gav

Mitt språk är trasigt
Orden fastnar i halsen som glasskärvor
Känner hur mina föräldrars skam sliter min hals itu

Jag harklar mig
Igen och igen
Men ingenting kommer ut
Mitt språk är trasigt
Min lärare frågar om jag vill läsa svenska som andra språk

Förstår de inte
Jag har inget andra språk
Det har ni tagit ifrån mig

En gång var jag ute på stan
Kallelsen till bön kunde höras från min mobil
Snabbt försöker jag stänga av
Allahu Akbar, Allahu Akbar
Folk rör sig snabbt från mig
Står där med en tyst mobil
Kyrkklockorna hörs på avstånd

Inshallah så kan vi snart åka hem

Jag frågar min mamma
Hem vart
Jag är hemlös
Inte bokstavligt
Jag bor i en 4 rums lägenhet
Med 6 andra personer
Det är inte hemma
Min mammas hemma är inte heller mitt hem
Jag är hemlös

Min vänner har åkt till jihad
Folk jag känner pratar om jihad
Folk jag känner har dött

Folk frågar om jag inte vill dö i jihad
De vet inte att min jihad rasar
De vet inte att jag håller på att stupa

Jag frågade min mamma en gång
Varför tycker de inte om oss
Min mamma sa
Den som vill bli omtyckt av alla
Kommer dö innan det sker

Vit, Vit, Vit

Innan jag var här bodde jag i ett hus med vita väggar. Här är alla väggar vita, det är nästan som hemma. Nästan men inte exakt. Här kan jag inte räkna kakel eller sprickor i väggen. Hur ska jag sätta stopp för den kliande känslan i huvudet om jag inte kan räkna. Jag frågade mannen i vita byxorna och vita tröjan. Han gav mig den här boken och en trubbig penna. Han sa att skriva skulle vara bra för mig men just nu räknar jag bara alla ord jag skrivit. Nittioett ord har jag skrivit och nu är det nittionio ord.

Han sa att skriva skulle hjälpa mig att bearbeta vad som hänt. Men jag vet vad problemet är. Det kliar i mitt huvud och jag kan inte nå in ditt med mina fingrar och klia tills det känns bra. Istället räknar jag. Inte bara ett, två, tre utan även vit, vit, vit. Ett finger rent, bara nio kvar att skrubba. Nu har jag ingen handsprit så jag undviker att ta på kanter. De säger att om jag försöker så kan jag få åka hem. Men vad betyder det? Att jag slutar räkna och börjar äta igen. För det tror jag inte att jag kan. Min behandlare sa att det är något jag gör för att känna mig trygg. Min far säger att det är något jag gör för att få uppmärksamhet. Min mor säger att om jag lyssnar och gör som jag blir tillsagd kan jag få åka på en resa vart jag vill. Jag vill bara åka hem. Jag vill försöka men jag kan inte sluta. Inte så länge det känns som om jag har en sårskorpa långt därinne som kliar som bara den. Jag har fått testa att lyssna på vitt brusljud och det hjälper lite men de säger att jag inte kan gå hela mitt liv med hörlurar på. Varför inte undrar jag? Kan ändå inte höra folk, bara en massa röster som alla vill något. Även jag vill något och det är att få vara ifred.

De kom in för ett tag sen med en vit bricka och vita plastbestick. På brickan fanns en vit plasttallrik och Smakis pärondryck. På tallriken låg en bit panerad torsk, tre potatisar och en klick vitsås. Fyrahundraåttiofem kalorier. Jag tar en tugga. Tuggar långsamt. Undrar vilken färg sörjan i min mun

får. Efter fem tuggor sväljer jag. Jag gillar udda siffror, alltid något tal som hamnar utanför, känns mer ärligt så.

Nu har det gått sjutton dagar och jag är kvar, min behandlare säger att det går framåt och att jag gör framsteg. Mina föräldrar har inte vart här på fem dagar. Nu är jag i ett nytt rum, här är väggarna ljusblå, nej jag menar himmelsblå som en klar sommardag. Jag gillar inte ens sommarn. Jag försökte måla väggarna vita med fingerfärg jag fått men lyckades endast täcka en yta som var tio tum bred och fjorton tum lång. Jag mätte med min tumspets som är tre centimeter lång vilket ger en rektangel med bredden trettio cm och längden fyrtyotvå cm. De har frågat om jag har vänner jag vill bjuda hit, men jag sa att jag inte har några vänner. I skolan brukar en del klasskamrater ta på mig med händer de precis hostat i. De skrattar när jag tar fram min handsprit och gnuggar. Gnuggar tills mina handflator är röda. Röda som tomater. Så jag sa till min behandlare att jag helst inte vill bjuda hit några av dom.

Nu har jag ätit alla måltider tre dagar i rad. Min mamma var här för en dag sen och hon grät när hon såg den vita rektangeln på min vägg. Hon frågade om jag fortfarande vill klösa i mitt huvud tills det blir tyst. Jag svarade inte henne och hon gick därifrån. Jag vill bara få ha mitt huvud ifred men jag får inte det. Hela tiden kliar det men när jag räknar och håller koll på hur mycket jag äter så känns det bättre. För en liten stund känns det bra sen kliar det igen. Jag trodde att de skulle hjälpa mig men de säger att det inte finns något i mitt huvud. Att det är mina tankar som får mig att känna såhär. Jag bryr mig inte längre men jag saknar mina vita väggar.

Nu är det sommarlov för mina klasskamrater, själv har jag fått sitta igenom två möten med läkare och behandlare. De vet inte vad de ska göra med mig. Det vet inte jag heller. Jag vill bara få vara ifred.